Ruxandra Donose: „O experiență cu totul deosebită"

(Grigore Constantinescu – 2 iulie 2011)

O reîntâlnim pe Ruxandra Donose la un Liederabend susținut pe scena Ateneului Român, cu senzația că performanța o însoțește cu fiecare apariție a sa în fața publicului, fie că este vorba de muzică vocal-simfonică, muzică de cameră sau operă. Poate că nu greșim considerând că ilustra artistă atinge cote de excepție într-o activitate interpretativă atât de diversă, totodată convingător susținută. Nu este cazul să detaliem aici două decenii de demonstrații internaționale, deoarece reușitele la care ne putem referi în direct sunt încă destul de rare pentru publicul românesc, traseele internaționale depășind cu mult prilejurile noastre de a-i admira arta, aplaudată de melomanii din marile centre culturale ale lumii.

Oricum, prin programul alcătuit, ceea ce am ascultat în final de stagiune a Filarmonicii, însemna ceva aparte și printre proiectele muzicienei. Paginile de muzică românească au fost alese cu grijă, pentru a indica preferințele sale în interpretare dar și un anume interes marcant pentru literatura națională transilvană (Nicolae Bretan), moldoveană (Vasile Donose, Felicia Donceanu, Dan Dediu) sau bucureșteană (Șerban Nichifor). Pentru a întregi concepția estetică a acestui univers de lirică muzicală, Ruxandra Donose a adăugat și renumite pagini romantice austro-germane semnate de Robert Schumann (ciclul **Viață și dragoste de femeie**) și Gustav Mahler (selecție din ciclul **Cornul fermecat al băiatului**). Simpla enumerare a satisfacțiilor de ascultător ne conduce spre lumea maeștrilor, din care face parte Ruxandra Donose, prin diversitatea expresivă a scenariilor fiecărei miniaturi, precum și impecabila serie de cuplaje intonație-dicție, frazare-dinamică, expresie-comunicare. Firescul susținerii întregului program aparține desigur experienței și maturității la care a ajuns actualmente cariera sa solistică, determinând necesitatea de a dialoga cu un partener demn de acest nivel. Horia Mihail, aplaudat de publicul stagiunii pentru evenimentele realizate de concertist, se alătură vocii cu o naturalețe uimitoare, oferind momente muzicale de antologie a genului cameral vocal-instrumental.

În întregul său, acest concert poate fi considerat un reper de relație fericită cu melomanii și admiratorii Ruxandrei Donose în România, la cota înaltă a carierei celei care și-a demonstrat, și prin considerațiile sale teoretice, o capacitate remarcabilă, în măsură să argumenteze conferirea înaltului titlul academic de Doctor în muzică. Pentru a marca excepția, performanța, evenimentul, merită să încheiem comentariul de spectator citând un paragraf din această Teză de Doctorat, în care Ruxandra Donose evocă ideea sa despre înfăptuirea unei serate muzicale dedicate liedului:

„După ce cântărețul a parcurs călătoria aventuroasă în propriul suflet și a găsit ceea ce căuta, începe partea a doua a aventurii, numită lied. Spre deosebire de spectacolul de operă, unde cântărețul este înconjurat de colegii săi, se mișcă într-un decor plin de atmosferă și este îmbrăcat într-un costum, scăldat într-o lumină teatrală și despărțit de public printr-o orchestră de până la o sută de muzicieni, interpretul de lieduri se află pe scenă singur, «dezbrăcat» de toate aceste artificii și de orice alt sprijin, însoțit doar de pianist. Intensitatea luminii din sală este redusă la jumătate, așa încât cântărețul poate desluși fiecare persoană din auditoriu. Nu îi scapă nici o răsfoire a programului, nici o privire aruncată la ceas, și nici un căscat al vreunui ascultător obosit de munca zilei. A te expune în aceaste condiții prezentării muzicale a unor descoperiri din propria intimitate

emoțională, necesită fără îndoială un efort. Începe primul lied, sunt cântate primele fraze. Am reușit să-mi apropii ascultătorii, am reușit să-i fac să mă însoțească activ în această expediție? Dacă răspunsul este pozitiv, o asemenea seară poate fi o experiență personală și artistică cu totul deosebită.”